

relse, der kan føre til, at barnet kan søges tilbagegivet fra udlandet efter reglerne i børnebortførelsesloven, ligesom bortføreren kan straffes efter reglerne i straffelovens § 215, stk. 2.

Hvis der ikke er en tvist om forældremyndigheden, kan den ene forælder som udgangspunkt udrejse af landet med barnet uden den anden forælders samtykke.

Samtykkekravet gælder, hvis der er uenighed om forældremyndighedsspørgsmålet, eksempelvis ved at en forælder har indgivet anmodning til statsforvaltningen om ophævelse af den fælles forældremyndighed eller anmodet om en afgørelse om barnets bopæl. Der skal dog næppe meget til for at statuere uenighed. Den omstændighed, at barnet fjernes fra sit hjem, vil ofte indikere en sådan uenighed.

Da det er udgangspunktet i lovforslagets § 11, at den fælles forældremyndighed kun kan ophæves, hvis der foreligger tungtvejende grunde, må det antages, at flere forældre fremover vil praktisere fælles forældremyndighed også efter en skilsmisse eller samlivsophævelse. Det kan således ikke udelukkes, at der fremover vil blive et større behov for, at der skal tages stilling til, hvorvidt en forælder med del i forældremyndigheden kan rejse på ferie eller familibesøg i udlandet, selv om der er uenighed om forældremyndighed og udrejsen.

Denne mulighed eksisterer allerede i dag for den forælder, der har samvær. Det antages således, at samtykkekravet i den gældende lovs § 3 ikke er til hinder for, at en forældremyndighedsindehaver tager barnet med til udlandet på week-endsamvær eller feriesamvær, i det omfang dette er reguleret af statsforvaltningen ved en samværsafgørelse.

Omvendt har det hidtil været antaget, at der ikke kan træffes en sådan afgørelse i forhold til den forælder, der har barnet boende. Denne antagelse bygger på en fortolkning af den gældende § 16 i lov om forældremyndighed og samvær. Bestemmelsen giver efter sin ordlyd alene grundlag for at fastsætte samvær med barnet i forhold til den af forældrene, der ikke har barnet boende.

Den foreslåede nye bestemmelse har til hensigt at undgå, at barnet ikke kan deltage i planlagte ferier eller familiebegivenheder eller lignende i udlandet med den ene forælder, alene fordi den anden forældremyndighedsindehaver

under en konkret opstået konflikt om forældremyndigheden ikke vil give samtykke hertil.

Bestemmelsen giver statsforvaltningen mulighed for at træffe afgørelse om, at en forældremyndighedsindehaver kan tage barnet med på ferie, familibesøg eller lignende i udlandet i en kortere periode, selv om der er en uenighed om forældremyndigheden. Det er således både den forælder, der har barnet boende, og den forælder, der har samvær med barnet, der kan anmode statsforvaltningen om at træffe afgørelse herom.

Afgørelsen af, om der bør fastsættes ret til samvær eller ophold i udlandet i de tilfælde, hvor der er tvist om forældremyndigheden, træffes efter en konkret vurdering. Ved afgørelsen skal statsforvaltningen særlig lægge vægt på, om der må antages at være en risiko for, at barnet vil blive tilbageholdt i udlandet. I vurderingen indgår bl.a. den rejsende forælders tilknytning til henholdsvis Danmark og udlandet. Der henvises til vejledning nr. 9802 af 8. februar 2005 om samvær i udlandet, barnets pas m.v.

Det kan indgå i vurderingen, om samværet eller opholdet skal foregå i et land, der har tiltrådt Europarådskonventionen af 1980 om anerkendelse og fuldbyrdelse af forældremyndighedsafgørelser eller Haagerkonventionen af 1980 om de civile retlige virkninger af internationale børnebortførelser, idet der således er sikkerhed for, at det pågældende lands myndigheder vil medvirke til at bringe barnet tilbage til Danmark, hvis forælderen efter samværets eller opholdets udløb beholder barnet.

Det forudsættes, at statsforvaltningen på normal vis fastsætter det nærmere omfang af barnets ophold eller samvær i udlandet, herunder den tidsmæssige udstrækning heraf.

Det bemærkes, at hvis statsforvaltningen tidligere har truffet afgørelse om, at en samværsforælder generelt eller konkret kan lade samværet foregå i bestemte lande f.eks. i Europa, må en sådan afgørelse som udgangspunkt anses for tilstrækkelig til, at der ikke ved hver udrejse skal foreligge et samtykke efter § 3, stk. 2, også selv om afgørelsen er truffet inden ikrafttrædelsen af denne lov eller på et tidspunkt, hvor der ikke var uenighed mellem forældrene om forældremyndigheden. Den forælder, der frygter bortførelse eller mener, at ferien vil være til skade for barnet, må rette henvendelse til statsforvaltningen med henblik på at få ophævet den anden foræl-